

A Prelátus 2008. júniusi levele

„Megismerni, megtapasztalni, átélni, tanúságot tenni: e négy kifejezési módban foglalható össze az, ahogy a keresztényeknek válaszolniuk kell Isten szeretetére.” Isten atyai és szerető szíve áll a Prelátus e havi levelének középpontjában.

2008.06.18.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Most, amikor június elején írok nektek, a szívemben ismét túlárad annak érzése, hogy hálát kell adnunk Istennek minden ajándékáért.

Úrnapja előestéjén az Opus Dei Prelatúra harminchat diakónusát szenteltem pappá. Két napja tartottuk Jézus Szentséges Szívének ünnepét, és tegnap volt Szűz Mária Erzsébetnél tett látogatásának (Sarlós Boldogasszony) ünnepe. Mindezek az események arra hívnak minket, hogy hálásabbak legyünk Megváltónk iránt, akinek a kereszten megnyitott szívéből árad ránk minden ajándék. Hálával kell fordulnunk Mária felé is, **a csodálatos és termékeny csatorna** felé – ahogy Szent Josemaría szokta hívni –, akin keresztül kapjuk a Mennysorság minden kegyelmét. Szeplőtelen Szívéhez fordulok – a liturgiában tegnap volt az emléknapja, bár idén nem ünnepeltük –, és arra kérem, hogy oltsa belénk az ő kifinomult szeretetét, hogy napról napra jobban

megtanuljuk, hogyan kerülünk közel a három isteni személyhez. Te hogyan szólítod meg személyesen az Atyaistent, a Fiúistent és a Szentlélek Úristent?

Haurietis aquas in gaudio de fontibus salutis,[1] örömmel merítetek majd vizet az üdvösség forrásaiból. XII.

Pius Izajás próféta e szavait használta azon enciklikájának címéül, mellyel megemlékezett annak századik évfordulójáról, hogy Jézus Szentséges Szívének ünnepét kiterjesztették az egyetemes Egyházra. E dokumentumot felidézve XVI. Benedek a következőket írta: **A *Haurietis Aquas* utal arra, hogy a Megváltó átszúrt oldala forrás. Ehhez a forráshoz kell járulnunk, hogy Jézus Krisztust igazán megismerhessük és szeretetét mélyebben megtapasztalhassuk.**[2]

Tanúja voltam, ahogy Szent Josemaría mindig mély áhítatot

táplált magában Jézus Szentséges Szíve iránt. Ezen áhítat még gyermekkorában vert gyökeret a lelkében, és az évek során még mélyebbre eresztette gyökereit az Atyánk benső életében és mély hittanbeli felkészültségében. Az Egyház – és e „kis része”, a Mű – életének nehéz pillanataiban a Megváltó Legszentebb Szívének ajánlotta fel az Opus Deit. Később, amikor az emberek lebecsülték e mély áhítatot, szenvedélyes szeretettel és mély teológiai érvekkel védelmezte azt, amint azt az *Es Cristo que pasa (Krisztus előttünk jár)* című kötet egyik szentbeszédében is láthatjuk.[3] E Szív irgalmát kérte, és ezáltal – a felmerülő összes nehézség ellenére – olyan béke és öröm töltötte el, amelyet a világ nem tud adni.[4]

Felhívta a figyelmet a gazdagságra, ***amely e szavakban van elrejtve: „Jézus Szentséges Szíve”. Ha az emberi szívről beszélünk*** – mondta

Szent Josemaría –, *azt nemcsak az érzelmekre értjük, hanem az egész személyre, aki szeret és a többi ember felé fordul. Az emberek szóhasználatában – amelyet a Szentírás átvesz, hogy érthetővé tegye számunkra Isten dolgait – a szív középpont és forrás, a gondolatok, szavak és cselekedetek forrása, kifejezője és végső alapja.*

[5]

Deus caritas est,[6] az Isten szeretet. Végtelen szeretetéből az Atyaisten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy *aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*[7] Végtelen szeretetéből Jézus Krisztus megtestesült Szűz Mária méhében. Földünk egy rejtett zugában élt, hozzánk hasonlóan dolgozott, szenvedett és örült, végül pedig meghalt a kereszten, önként felajánlva életét bűneink váltságául. E szeretetből adta nekünk édesanyját a Golgotán, hogy nekünk is az

édesanyánk legyen. Feltámadása és mennybemenetele után – szeretetből, az Atyával együtt – elküldte nekünk a Szentlelket, miközben ő maga is közöttünk maradt a legszentebb Oltáriszentségben: Testével és Vérével, Lelkével és Istenségével, az élet kenyereként, lelkünk és testünk táplálékaként, a ránk is váró dicsőséges feltámadás zálogaként és magjaként. A Vigasztaló – az Atya és a Fiú közötti szeretet – kegyelme által megtanít minket folyamatosan haladni az életszentség felé vezető úton.

A Jézus Szentséges Szíve iránti áhítat egyben sürgető felhívás is arra, hogy elmélkedjünk hitünk központi misztériumairól és legyünk értük hálások. ***Hangsúlyozzuk annak bizonyosságát, hogy Isten szeret, és hogy irántunk való odaadása valóság. És ha ajánljuk a Szent Szív tiszteletét, azt ajánljuk vele, hogy mindazzal, ami vagyunk –***

*lelkünkkel, érzéseinkkel és
gondolatainkkal, szavainkkal és
tetteinkkel, munkánkkal és
örömeinkkel – a teljes
Jézushozforduljunk.*

Ezt jelenti valójában a Jézus Szíve
iránti áhítat: megismerni Istent és
magunkat, Jézusra tekinteni és hozzá
fordulni, Hozzá, aki bátorságot önt
belénk, tanít és vezet. Csak annak a
számára felszínes a jámborságnak e
formája, aki olyan kevésbé ember,
hogy nem képes a megtestesült Isten
valóságát felfogni.[8] Tápláljuk a
lelkünkben e vizsgálódást,
megpróbáljuk nap mint nap
magunkat látni Benne?

A Szent Szív iránti áhítat az Egyház
válasza a Szentháromság végtelen
szeretetére. A Szentatya a
következőket mondja róla: ezen
áhítat **tartalma minden igazi
keresztény lelkiiségnek és
áhítatnak (devotio). Éppen ezért**

kell hangoztatni, hogy a Jézus Szíve-tisztelet alapja olyan régi, mint maga a kereszténység.[9] Ezért arra buzdítja a katolikusokat, **hogy nyíljanak meg Isten szeretetének misztériuma felé. Engedjék, hogy ez átalakítsa őket.** [10] És azt tanácsolja, hogy kerüljünk közelebb e forráshoz, **hogy Jézus Krisztust igazán megismerhessük és szeretetét mélyebben megtapasztalhassuk. Így érthetjük meg jobban, mit is jelent Isten szeretetét Jézus Krisztusban felismerni. Ezt a szeretetet meg is tapasztaljuk, ha figyelmesen Jézusra szegezzük tekintetünket, mert így az Ő szeretetének megtapasztalását éljük át. Így pedig már tanúskodhatunk is róla mások előtt.[11]**

Megismerni, megtapasztalni, átélni, tanúságot tenni: e négy kifejezési módban foglalható össze az, ahogy a keresztényeknek válaszolniuk kell

Isten szeretetére. Eszembe ötlik a keresztény élet négy szakasza, amelyet Szent Josemaría alapítói küldetése kezdetétől fogva hangsúlyozott és mindig ajánlott. ***Fáradozásunkban, hogy olyanok legyünk, mint Krisztus, négy fokozatot különböztetek meg: őt keresni, rátalálni, hozzá kapcsolódni, szeretni. Talán úgy érzitek, hogy még az első fokozatban vagytok. Keressétek Őt telve vágyódással, keressétek magatokban erőteket megfeszítve. Ha makacs törekvéssel teszitek, merem állítani, hogy már meg is találtátok, és akkor már hozzá is kapcsolódtatok, és szeretitek is, és megkezdődött vele mennyei párbeszédetek (vö. Fil3,20).***[12]

Először tehát keressük Krisztust nap mint nap, társaságát éhezve és szomjazva: *ahogy a szarvas a forrás vizére kívánczik, úgy vágyakozik a lelkem utánad, Uram.*[13] Ezért

ügyelünk gondosan a keresztény áhítatgyakorlatokra, amelyeket megpróbálunk beleszőni minden egyes napunkba, különös tekintettel a Szentmisére és az imádságra - szóbeli és elmélkedő imádságra egyaránt. Égi Édesanyánk, az őrangyalok és a már Isten jelenlétében örvendező szentek közbenjárását kérjük. Különösen fordulunk Szent Josemariához, aki szavai és példája által megmutatta nekünk – és sokmillió más embernek – az utat, amelyen mindennapi életünk során közel kerülhetünk Istenhez.

Ha kitartóan igyekszünk egyre közelebb kerülni az Úrhoz – még akkor is, amikor száraznak vagy közömbösnek érezzük magunkat –, akkor *megtapasztaljuk* közelségét. Nem érzésekről beszélek, hanem arról a hitből fakadó bizonyosságról, amelyet a Szentlélek olt a lelkünkbe és amely szerint a kegyelem által

valóban a legszentebb
Szentháromság élő temploma
vagyunk. Amint arra Szent Pál is oly
gyakran emlékeztetett, az életünk
Krisztus Jézusban teljessedik ki. És így,
gyökeret verve és alapot vetve a
szeretetben, nekünk is megadatik,
hogy fel tudjátok fogni az összes
szenttel együtt, mi a szélesség és a
hosszúság, a magasság és a mélység,
megismeritek Krisztusnak minden
értelmet meghaladó szeretetét, és
beteltek az Isten egész teljességével.
[14]

A pápa a következőket írja: **ez a megtapasztalás és ez a megismerés egymástól elválaszthatatlan. Kapcsolatuk kölcsönös. Szükséges továbbá hangsúlyozni, hogy csakis akkor lehetséges Isten szeretetének ez a megismerése, ha alázatos imádság és nagylelkű rendelkezésre-állás társul hozzá.**
[15] Így Krisztusban kezdünk *élni*,
vagyis elkezdjük minden

feladatunkat és életünk minden pillanatát rá vonatkoztatni, mindenben csak arra törekedni, hogy az ő kedvére tegyünk, és kiüresíteni magunkat, hogy az Úr élhessen bennünk. Ez Szent Pál hitbeli tapasztalata: *már nem én élek, hanem Krisztus él bennem. Minthogy azonban most még testben élek, Isten Fiának hitében élek, aki szeretett engem, és feláldozta magát értem.*^[16]

Mily erőteljesen ismételte Szent Josemaría e sugalmazott szavakat! ***Jézus Krisztus élete, ha hűségesek vagyunk Hozzá, valamiképpen megismétlődik mindnyájunk életében, mind belső folyamatában – a megszentelődésben –, mind pedig a külső viselkedésben.***^[17] És egy másik alkalommal: Nagyon komolyan néztél rám. De megértettél, mikor azt mondtam neked: Meg akarom ismételni Krisztus életét Isten gyermekeiben,

azáltal, hogy úgy cselekszünk, mint Ő, és csak Róla beszélünk.[18]

Ha mindennap igyekszünk megmaradni Krisztusban és belőle táplálkozni, a hitünk szükségszerűen apostolkodássá válik: tetteink és szavaink által, egész életünkkel *tanúságot teszünk* majd az Úrról. És sokakat érint meg Jézus vonzása, annak ellenére – vagy inkább azáltal –, hogy a mi személyes küzdelmünk tovább folytatódik győzelmekkel és vereségekkel együtt, melyeket diadallá változtathatunk, ha bűnbánattal fordulunk Isten irgalmához, hogy újrakezdjük a küzdelmet. ***Ha szeretjük Istent, alázatosak vagyunk és küzdünk, ezek a vereségek sosem lesznek nagyon komolyak, mert azután helyt tudunk majd állni harcokban, és Isten szemében nagynak számító győzelmeket aratunk. Ha tiszta szándékkal dolgozunk és Isten akaratát***

iparkodunk teljesíteni, kegyelme semmi voltunkban is bizonyos számunkra, akkor pedig nincs vereség.[19] Mennyire bőséges az apostolkodás iránti mindennapos vágyunk?

Küzdjünk nagylelkűen azért, hogy közel tudjunk maradni Krisztushoz, és próbáljunk meg sok lelket kapcsolatba hozni vele. Kérjük Szent Josemaría segítségét, aki oly hatékony közbenjáró Isten előtt, és kezdjünk el már most készülni június 26-i ünnepére. Ismertessük meg őt sokakkal, állítsuk eléjük az Alapítónk példáját és tanítását.

Két hete Barcelonában jártam. Mielőtt visszaindultam volna, a Fogolykiváltó Boldogasszonyról elnevezett bazilikában végeztem az imádságomat, amelyben mindannyian velem voltatok. Arra kértem Szűz Máriát, hogy mindannyian magunkévá tegyük

Szent Péter szavait, melyeken az Atyánk elmélkedett első római útja előtt, amikor arra törekedett, hogy egyetemes kánonjogi utat nyisson meg az Opus Dei előtt: *ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te*; [20] mi mindenünket elhagytuk, és követtünk téged. E mondat azért szerepel az Evangéliumban, hogy mi keresztények megvalósíthassuk a viselkedésünkben és elmondhassuk a barátainknak, mivel nem szolgálhatunk egyszerre két úrnak[21]. Könnyű volt ott imádkozni, a Szűzanya szobra előtt, együtt az egész Művel, ahogy Szent Josemaría tette 1946-ban és máskor is.

Mielőtt befejezem a levelem, szeretnék emlékeztetni benneteket rá, hogy június 29-én, Szent Péter és Pál ünnepén elkezdődik a *Szent Pál-év*, amelyet XVI. Benedek azért hirdetett meg, hogy így emlékezzünk meg a pogányok apostola

születésének kétezredik
évfordulójáról. Ahhoz, hogy követni
tudjuk a Szentatya útmutatásait e
kétezer éves évforduló
megünneplésekor, azt javaslom, hogy
az *Apostolok cselekedetei* és Szent Pál
írásainak olvasása által ismerjétek
meg jobban e nagy apostol, a Mű
egyik pártfogójának életét és
munkásságát. Szent Pál minden
keresztény számára a Krisztus iránti
szeretet, a hivatáshoz való hűség és a
lelkekért való lángoló buzgalom
csodálatos példája. Helyezzük
különösen az ő kezébe e Szent Pál-év
lelki és apostoli gyümölcseit.

Nagy szeretettel megáldalak
benneteket,

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2008. június 1.

[1] *Iz* 12,3

[2] XVI. BENEDEK: Levél a *Haurietis aquas* kezdetű enciklika 50. évfordulója alkalmából, 2006. május 15.

[3] Vö. SZENT JOSEMARÍA: *Krisztus szíve, a keresztények békéje* című szentbeszéd, 1966. június 17., közreadva az *Es Cristo que pasa* (Krisztus előttünk jár) c. kötetben, 162-170

[4] Vö. *Jn* 14,27

[5] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa* (Krisztus előttünk jár), 164

[6] *1Jn* 4,8

[7] *Jn* 3,16

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa* (Krisztus előttünk jár), 164

[9] XVI. BENEDEK: Levél a *Haurietis aquas* kezdetű enciklika 50. évfordulója alkalmából, 2006. május 15.

[10] *Ugyanott*

[11] *Ugyanott*

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
300

[13] *Zsolt* 42,1

[14] *Ef* 3,17-19

[15] XVI. BENEDEK: Levél a *Haurietis
aquas* kezdetű enciklika 50.
évfordulója alkalmából, 2006. május
15.

[16] *Gal* 2,20

[17] SZENT JOSEMARÍA:
Kovácsútzhely, 418

[18] *Ugyanott*: 886

[19] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa (Krisztus előttünk jár)*, 76

[20] *Mt* 19, 27

[21] *Vö. Mt* 6,24

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2008-juniusi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2008-juniusi-levele/)
(2025.08.10.)